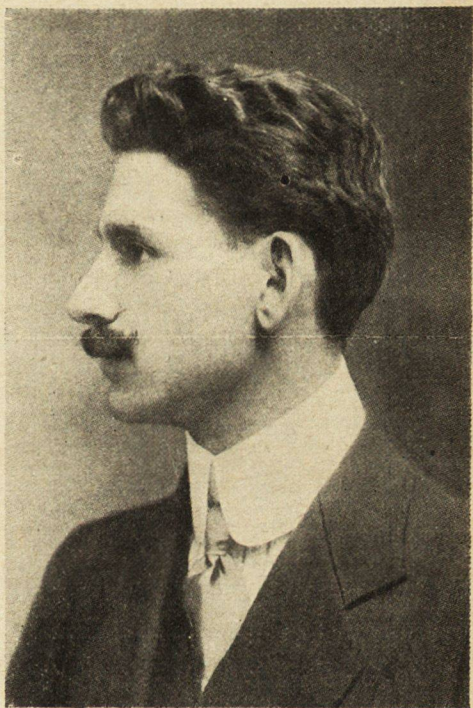

ДВАДЕСЕТПЕТЪГОДИШНА ЧИТАЛИЩНА ДЕЙНОСТЪ

Върховният читалищен съюзъ въ България т. г. навършва 25 год. отъ своето основаване (1911—1936 г.). Едно начинание, възникнало въ гр. Сливенъ презъ 1910 г., когато се е празнувала петдесетъ годишнината отъ основаването на тамошното читалище „Зора“. На следната 1911 год., презъ м. априлъ, въ гр. София се положиха основитѣ на читалищния съюзъ, начертахъ на неговитѣ цели и задачи, прие се устава и избра първия управителенъ съветъ. Спомнямъ си първия учредителенъ съборъ, когато всички делегати сияеха отъ радостъ, че се създава една голѣма културна организация съ още по-голѣмо бждаще. Интересни разисквания, топли и искрени чувства на радостъ и разбирателство царѣха въ събора. У всички пратеници (92 на брой) имаше едно желание, една мисълъ, една вѣра: да се издигне читалищния съюзъ, за да се издигне българското читалище и се направи двоенъ чинителъ за просвѣтата на нашия народъ. Съборътъ завърши своята работа ползотворно. Избраха се лицата, които ще ръководятъ така учредения читалищенъ съюзъ. Още въ разискванията на събора изпъкна младия тогава г-нъ Ячо Ст. Хлѣбаровъ отъ гр. Плѣвенъ. По това време той бѣ студентъ и уредникъ-издателъ на сп. „Книжовникъ“, книгописно списание. Той взема думата въ събора на нѣколко пѣти и още тогава пролича, че основно познава нашето читалище, неговото отруднено положение и неговото голѣмо значение за широката просвѣта на нашия народъ. Съ голѣмо въодушевление той обосноваваше мисълта за читалищното съюзяване и съ пълна вѣра въ добрата бждинна на съюза и българското читалище, караше слушателитѣ си да се радватъ за нашето читалищно преуспѣване. Бързо той спечели обичьта на г. г. пратеницитѣ въ събора и главно на начинателитѣ за читалищното съю-

Ячо Ст. Хлѣбаровъ,
като студентъ и уредникъ на съюзното списание „Читалище“.

и уредникъ-издателъ на сп. „Книжовникъ“, книгописно списание. Той взема думата въ събора на нѣколко пѣти и още тогава пролича, че основно познава нашето читалище, неговото отруднено положение и неговото голѣмо значение за широката просвѣта на нашия народъ. Съ голѣмо въодушевление той обосноваваше мисълта за читалищното съюзяване и съ пълна вѣра въ добрата бждинна на съюза и българското читалище, караше слушателитѣ си да се радватъ за нашето читалищно преуспѣване. Бързо той спечели обичьта на г. г. пратеницитѣ въ събора и главно на начинателитѣ за читалищното съю-